

SISTA MÄNNISKAN PÅ MARS

Henrik Hall

Prolog (eller kanske epilog, vem vet)

Redaktionsmöte, Correnett, 8 juli 2025

- Okey, Nettan tar hockeyn, Claes kollar planerna på en drönarflygplats på Stora Hotellets tak och jag måste väl göra den där intervjun med KSO så vi får tyst på henne. Resten kör vi med Medianet och Bloggline, men kolla för allt i världen översättningarna den här gången, så vi inte får samma läsarstorm som i förmiddags.

(Råa gapskratt och försynta fniss.)

- Ni vet mycket väl vad jag menar! Har vi något mer? Någon? Ja, Claes.

- Kanske en grej. Ni vet den där Linköpings-killen som blev strandsatt på Mars. Det visade sig att han skrivit en hemlig dagbok regelbundet sedan han ansökte till projektet, där han avslöjar både det ena och det andra.

- Jo, jag hörde det, men den är väl redan ute på minst hundra platser?

- Jag menade inte att vi skulle publicera den, men vi kanske kan göra en vinkling på det här som inte andra kan, eftersom vi är på hemmaplan så att säga. Strax efter att han skickat dagboken bröts all kommunikation helt oväntat och nu är det ingen som vet om han lever eller är död. Vi kanske kunde hitta några gamla kompisar eller släktingar som kan kasta ljus över vad som händer i hans huvud nu?

- Undersökande journalistik, minsann! Det var inte igår. Är det värt besväret? Kan vi sälja vidare de klippen?

- Så avancerat behöver det inte bli. Bor inte hans mamma här i stan? Vi kunde börja med henne och se vart det leder.

- Bodde! Hon dog strax efter landningen på Mars. Trafikolycka, troligen självmord, men det gick aldrig att bevisa något. Vi skrev faktiskt om det, som ni kanske.. inte minns.

- Någon som har något över huvud taget att börja med här? Någon som vet vilka kompisar han hade här i stan? Någon som kände honom? Ingen? Emilia? Emilia, vakna, vi har ett möte här!

- Åh, förlåt, jag tänkte bara efter. Ja, jag har faktiskt träffat William.

- William, just det, så var det han hette. Bengtsson, va?

- Karlsson. Jag plåtade honom när han precis blivit antagen till Mars-programmet och sedan stötte vi ihop några gånger i olika sammanhang.

- Plåtade?

- Ja, jag var fotograf på den tiden vi hette Corren.

- Du, fotograf, som inte ens fattar att du ska låta glasögonen sitta kvar på näsan när du filmar!

- Stillbilder! Med handkamera! Vi körde sånt när vi fortfarande kom ut på papper. På stenåldern, du vet!

- Emilia. Var ärlig nu, hur väl kände du honom egentligen. Du har blivit väldigt röd om kinderna och glansig i ögonen.

- Ähm, jag blev faktiskt mest irriterad på Nettan som aldrig har koll på något som händer för mer än en kvart sedan. Helt ärligt kände jag honom inte särskilt väl, men han var alltid väldigt trevlig de få gånger vi sågs. Du vet, en sån där kille som det kanske hade

varit värt att lära känna närmare om han bara hade kunnat stanna på ett enda ställe mer än några dagar. Ett enda ställe på Jorden alltså.

- Hmm, jag tror du kanske skulle kunna göra något av det här. Känner du någon av hans kompisar.

- Han hade visst två eller tre barndomskompisar som han höll någon form av kontakt med ända tills han åkte, men jag tror aldrig jag har träffat någon av dem. En av dem bodde i Motala tror jag, en annan någon stans österut.

- Alright, lägg en timme på det här men inte mer. Det är inte värt några resor så kan du inte få Uptime-intervjuer får du skita i det. Ok? Nu kör vi, världen har inte stått stilla medan vi har suttit här och babblat i tio minuter.